



## УБЪЖИЩЕ

Разказ по Е. Скуайръ

ТОВА се случи във „еленовия сезон“, тогава, когато бѣше разрешенъ лова на еленитѣ.

Презъ цѣлия день въ горитѣ около залива се чуваше непрестаненъ лай на кучета, които преследватъ и на сърдцата ни бѣ тежко. Тежко и страшно за тѣзи, които тамъ въ гората бѣха преследвани.

Ние мислѣхме за това, дали ще намѣрятъ ловцитѣ извора, който случайно открихме, като снитакме изъ гората, и дето прекарахме много часове, като гледахме съ затаенъ дѣхъ тънконогата сърна и елена съ голѣми рога.

Стоехме гредѣ малкия ни домъ съ обрнати къмъ хълма лица, съ здраво стиснати ржце и се прислушвахме въ лая на кучетата. Ловътъ бѣше въ разгара си. Ние познавахме това по лая. Кучетата преследваха нѣкой нещастенъ елень. Ние се чувствахме безпомощни, а толкова ни се искаше да помогнемъ, да защитимъ нашитѣ диви другари. И като че въ отговоръ на това ни силно желание — ето що се случи.

Лаятъ на кучетата се редуваше съ шумѣ отъ клонитѣ между които бѣха. Кучетата тичаха на върха на хълма, а хората следъ тѣхъ. По едно време лаятъ на кучетата се превѣрна на отжслеченъ вой: бѣха изгубили следитѣ. И изведнажъ, надолу по хълма съ такива леки скокове, че едва се опираше о земята, изхвърна малъкъ елень и се спусна право къмъ дома ни.

Дали се бѣше побъркалъ отъ страхъ, че тичаше къмъ човѣшко жилище, или знаеше съ она неизяснима усѣтъ, който иматъ животнитѣ, че ние сме негови приятели, че ще го защитимъ — не зная. Но той прескочи половинметровия сборъ, изтича къмъ насъ и се спрѣ, като треперѣше съ цѣлото си тѣло. Блестящитѣ му очи бѣха пълни съ ужасъ, а въ краищата на устата му имаше пеня.

Това не е измисленъ разказъ, — азъ разказвамъ всичко така, както се случи.

Еленчето си мушна топлия сухъ носъ подъ ржката ми. Ние съ братъ ми се вкаменихме отъ очудване, а когато дойдохме на себе си и прегърнахме съ ржце кадифаната шия на еленчето, то не побѣгна, а се притисна още по-силно къмъ насъ, като че безмѣлвно молѣше защита.

Ако никога не ви се е случвало нѣкое диво животно да се оставя на милостъта ви, ако никога не сте изпитвали какъ мекото, кадибяно тѣло на елена се притиска къмъ васъ съ до-

вѣрие, търсейки защита, вие не можете да разберете она възторгъ и вълнение, които ни обхванаха.

— Леонардъ ще му бжде името — прошепнахъ азъ, като притиснахъ лицето си до кадифаната шия на еленчето.

Но братъ ми мислѣше за друго. Той ми напомни, че кучетата скоро ще намѣрятъ следитѣ на елена. Ако тѣ се спуснатъ съ лай надолу по хълма, еленчето ще се изплаши и ще избѣга, преди да можемъ да го задържимъ.

Какво да правимъ? Прекжснатиятъ жаленъ лай на кучетата се смѣни вече съ продължителенъ тържествующъ хоръ: бѣха намѣрили отново следитѣ. Сега тѣ ще изтичатъ изъ гората и ловцитѣ ще поискатъ Леонардъ, защото това е тѣхненъ ловъ.

— Месо! — изведнажъ каза братъ ми и азъ веднага разбрахъ.

Съ нѣколко думи братъ ми обясни какво мисли да прави. Еленчето стоеше съ жално треперѣщи колѣне, обърнало къмъ хълма пълнитѣ си съ ужасъ очи. Нѣжнитѣ му ноздри се разтваряха бързо, но то не се опитваше да бѣга.

Мѣчно бѣше да накарамъ Леонардъ да влѣзе въ бараката до кжщата. И мирязмата му бѣше непозната, и тъмнината го плашеше. Той не можеше да знае, че въ това непонятно за него мѣсто е спасението му, но той знаеше, — въ това азъ съмъ увѣренъ — че може да ми се довърни, защото тръгна нерешително, презъ всичкото време успокояванъ и подканванъ съ гласа ми и ржцетѣ, които нѣжно го милваха. Най-после той мина съ менъ презъ вратата въ полутъмния сайванъ. Когато затваряхъ вратата той изплашено подскочи отъ менъ, но веднага пакъ се върна и легна въ кратката ми.

Презъ това време братъ ми се спусна къмъ кухнята и веднага излѣзе отъ тамъ съ голѣмо парче месо, което щѣше да се пече за вечеря. Той го нарѣза на кжчета и изтича по пжтеката нагоре по хълма.

Азъ го гледахъ презъ една цепнатина и видѣхъ какъ той тича къмъ онова мѣсто, дето Леонардъ излѣзе изъ гората. Едва успѣ той да стигне и едно слабо куче, съ излезенъ езикъ, като душеше земята и силно лаеше, излѣзе изъ храститѣ. Еленчето затрепера до менъ съ цѣлото си тѣло. И азъ сжщо треперѣхъ, като че не Леонардъ, а мене преследваха кучета. Ние се притиснахме силно единъ до другъ